

Arrest

nr. 126 910 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2011 en 8 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Blijkens het administratief dossier worden voormelde aanvragen als één aanvraag beschouwd en wordt deze op 20 december 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 22 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond. Op 1 juli 2013 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

1.4. Het op 31 juli 2013 door verzoeker ingediende beroep tegen voormelde beslissing resulteert in een arrest nr. 113 106 van 30 oktober 2013, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing nietig verklaart.

1.5. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgerneester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.09.2011 en 08.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., M. (R.R. (...))

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S.M.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.01.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat “dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom).”

“De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.”

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”

“Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel werpt verzoeker onder meer de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt onder meer het volgende :

“Overwegende dat de tegenpartij haar beslissing baseert enkel op de adviezen van haar arts- adviseur om de aanvraag van de verzoeker ongegrond te verklaren, zonder enige verduidelijking.

Dat het verslag van deze arts, die ook bekritiseerbaar qua motivering is, vermeldt dat uit het onderzoek van de verschillende medische documenten van de verzoeker blijkt dat deze laatste wel een PTSS heeft en dat hij naar een psychiater moet, samen met een medicamenteuze behandeling.

Dat echter, deze er enkel op wijst dat de aandoening van de verzoekers niet voldoet op de voorwaarden voor zover zijn gezondheidstoestand niet kritisch is.

Dat zo « Dit medische dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte ».

Dat de arts -adviseur slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat in dit artikel verwezen wordt naar « onmenselijke en vernederende behandeling » zoals bedoeld in artikel 9ter§1, lid 1.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van kritieke gezondheidstoestand

Dat door een 'kritieke gezondheidstoestand' te vereisen, de arts- adviseur een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat in haar beslissing, de tegenpartij de conclusie van haar arts herneemt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daarbij geschonden worden.

- derde tak: geen onderzoek van de zorgen in Tsjetsjenië

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is, op basis van het advies van haar arts-adviseur dat « bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat hun arts-adviseur stelde dat zijn leven niet in gevaar was, en dit zonder de verzoeker te zien en uit gewone lezing van het overgemaakte medische dossier.

Dat de geneesheer-ambtenaar van de tegenpartij ook vaststelt dat « een PTSS evolueert steeds positief in de tijd, zelfs zonder medicamenteuze behandeling. De medicamenteuze behandeling is louter ondersteunend en niet essentieel. Dr B. vermeldt duidelijk in juli 2012 dat de evolutie van de aandoening gunstig zal verlopen met een vermindering van de symptomen. We zijn inmiddels anderhalf jaar verder».

Dat de tegenpartij de aanvraag ongegrond verklaard heeft op deze enige basis.

Dat echter, artikel 9ter§ 1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling «die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ».

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst, nl Tsjetsjenië.

Dat het risico voor het leven van de verzoeker nu niet meer bestaat omdat hij in België verblijft waar hij gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het niet het geval zal zijn in Tsjetsjenië.

Dat de arts- adviseur van de tegenpartij zich echter niet uitdrukt over dit aspect.

Dat het risico op mishandeling beschouwd dient te worden aan het licht van de situatie van de verzoeker indien hij naar het land van oorsprong of verblijf zou terugkeren.

[...]

Dat de tegenpartij of haar raadsgeneesheer niet alleen de medische toestand van de verzoeker in België moest onderzoeken, maar ook zich moest verzekeren dat deze correct verzorgd zou kunnen worden in Tsjetsjenië [...].

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat niet dienstig op absolute wijze kan worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan. Niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer in de regel duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Een lezing van het advies leert dat de ambtenaar-geneesheer elk door verzoeker overgemaakte attest heeft geanalyseerd. Verzoeker toont alleszins niet aan dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd door de ambtenaar-geneesheer.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 113 365 van 6 november 2013 onder wat volgt:

“Waar verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat telkens dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en zij stelt dat in de bestreden beslissing “met geen woord over de mogelijke behandeling [wordt] [gerept]”, merkt de Raad op dat niet blijkt dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich opdringt indien de ingeroepen aandoeningen geen voldoende graad van ernst vertonen in de zin dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat ook zonder verdere behandeling niet kan worden aangenomen dat deze aandoeningen aanleiding zullen geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat zelfs indien geen behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoeningen, dit niet betekent dat zij onmenselijk of vernederend zal worden behandeld.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert werd er geenszins door de ambtenaar-geneesheer vereist dat het zou gaan om een kritieke gezondheidstoestand. In het advies van de ambtenaar-geneesheer werd daarentegen expliciet gesteld dat hij vaststelde dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, 9ter van de vreemdelingenwet. Dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen “reëel risico voor het leven of fysieke integriteit” en “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”, werd ook supra reeds benadrukt.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

2.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

2.5. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de arts-adviseur op 28 januari 2014 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoeker. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.09.2011 en 08.10.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Medisch getuigschrift (d.d. 11/08/2011) ingevuld door dr. D. (...), psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een matige posttraumatische depressie en angststoornis heeft. Hij wordt hiervoor medicamenteus behandeld en psychiatrisch opgevolgd;*
- *Attest (d.d. 31/08/2011) opgemaakt door dr. G. (...), huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd door een psychiater;*
- *Attest van ongeschiktheid (d.d. 9/9/2011) opgemaakt door dr. G. (...) waaruit blijkt dat betrokkene niet kan deelnemen aan het interview op het CGVS van 9/9/2011 tot 30/09/2011 ;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 8/02/2012) ingevuld door dr. B. (...), psychiater waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatisch stress-syndroom (PTSS) heeft waarvoor hij medicamenteus wordt behandeld;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 11/07/2012) ingevuld door dr. B. (...) waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft waarvoor hij medicamenteus wordt behandeld en psychologische ondersteuning krijgt.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 24-jarige man in 2012 een PTSS had waarvoor hij wordt opgevolgd bij een psychiater. Hij krijgt een medicamenteuze behandeling.

Een PTSS evolueert steeds positief in de tijd, zelfs zonder medicamenteuze behandeling. De medicamenteuze behandeling is louter ondersteunend en niet essentieel. Dr. B. (...) vermeldt duidelijk in juli 2012 dat de evolutie van de aandoening gunstig zal verlopen met een vermindering van de symptomen. We zijn inmiddels anderhalf jaar verder.

Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De behandeling is louter symptomatisch en niet essentieel. Een eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

De vermelde "zelfmoordgedachte" zonder behandeling is louter speculatief en maakt deel uit van een depressief beeld, ook bij behandeling.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

2.6. Het wordt niet betwist dat verzoeker lijdt aan een PTSS waarvoor hij wordt opgevolgd bij een psychiater en een medicamenteuze behandeling krijgt.

Verzoekers betoog komt er op neer dat de bestreden beslissing volledig gesteund is op de conclusie van het medisch advies van de arts-adviseur, conclusie waarbij niet getoetst wordt aan de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar wel en exclusief aan artikel 3 van het EVRM, zodat criteria gehanteerd werden waarvoor geen wettelijke grondslag bestaat. Meer bepaald stelt verzoeker dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet nergens een kritieke gezondheidstoestand wordt vereist en had moeten worden onderzocht of er een behandeling is in zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de inhoud van het advies en de conclusie ervan tegenstrijdig zijn. Zoals de verwerende partij terecht opwerpt, gaat de arts-adviseur in het eerste deel van het advies wel in op de voorgelegde medische attesten, maar dit brengt geen soelaas nu de conclusie van het advies volledig is opgehangen aan het gegeven dat de aandoening niet direct levensbedreigend is, en dit onder de verwijzing naar de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. De arts-adviseur stelt in zijn conclusie voorts vast dat de in de medische attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen. Hierop stelt hij dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Zelfs zo in het advies wordt vermeld dat *"een PTSS[...] steeds positief [evolueert] in de tijd, zelfs zonder medicamenteuze behandeling. De medicamenteuze behandeling is louter ondersteunend en niet essentieel. Dr. B. (...) vermeldt duidelijk in juli 2012 dat de evolutie van de aandoening gunstig zal verlopen met een vermindering van de symptomen. We zijn inmiddels anderhalf jaar verder."* dient erop te worden gewezen dat aan deze vaststelling geen conclusie wordt vastgeknoopt. Meer bepaald wordt op geen enkele manier beoordeeld of deze gunstige evolutie ook, na verloop van anderhalf jaar, in hoofde van verzoekers casus kan worden vastgesteld. De passus aangaande het uitblijven van behandeling of medische begeleiding wordt dan weer uitsluitend verbonden aan het gegeven dat de behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel en aan de premisse dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich voor het nemen van de beslissing exclusief gesteund heeft op de conclusie van het advies van de arts-adviseur. De gemachtigde herneemt quasi integraal de conclusie van het advies, waarna hij vaststelt dat *"Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*

(EVRM).” Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op generlei wijze dat de gemachtigde zich op het eerste deel van het advies van de arts-adviseur steunt, maar blijkt integendeel duidelijk dat zij de bestreden beslissing volledig op de conclusie van de arts-adviseur, die de criteria van artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM hanteert, schraagt. Deze vaststelling is van het grootste belang nu reeds werd vastgesteld dat het advies niet uitblinkt in duidelijkheid over de reden waarom precies de arts-adviseur nu van oordeel is dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel en er medisch gezien dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De stelling van de arts-adviseur in de conclusie van het advies –in de mate dat ze wordt bijgetreden door de gemachtigde- met name dat opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, zodat het met andere woorden om direct levensbedreigende aandoeningen moet gaan, vindt geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In de nota betoogt de verwerende partij dan wel dat een lezing van het advies leert dat de arts-adviseur elk door verzoeker overgemaakt attest heeft geanalyseerd en dat de arts-adviseur in zijn advies duidelijk maakt waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd, maar hiervoor werd reeds gesteld dat het advies verre van duidelijk is en dat derhalve moet worden vastgehouden aan die elementen ervan die wél duidelijk zijn weergegeven en die door de gemachtigde in de bestreden beslissing werden weerhouden. Indien de verwerende partij zou kunnen worden gevolgd in haar stelling dat een verwijzing naar het volledige advies van de arts-adviseur zonder meer volstaat, zou niet anders dan kunnen worden vastgesteld dat dit advies, gelet op de onduidelijkheden erin, niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Het betoog van de verwerende partij mist overigens feitelijke grondslag waar zij stelt dat er geenszins door de arts-adviseur vereist werd dat het zou gaan om een kritieke gezondheidstoestand. Immers begint de arts-adviseur zijn conclusie met de volgende vaststelling: *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.”* Waar de verwerende partij voorts betoogt dat in het advies expliciet werd gesteld dat de arts-adviseur vaststelde dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, 9ter van de vreemdelingenwet, gaat de verwerende partij er aan voorbij dat uit de conclusie van het advies duidelijk blijkt dat de arts-adviseur tot dit besluit komt (*“Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, 9ter (...)”*) nadat hij eerst heeft vastgesteld dat het dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM en dat de in de medische attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen.

De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de arts-adviseur in de conclusie van zijn advies ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd, en dat de gemachtigde zich exclusief op deze conclusie gesteund heeft om de bestreden beslissing te schragen. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat *“de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM”* en dat *“het [...] een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet [vormt] om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet*

aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”, moet worden vastgesteld dat de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie impliceert. Het criterium van “een direct levensbedreigende aandoening” is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS., nr. 225.633 van 28 november 2013).

Het betoog van de verwerende partij dat het feit dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen “reëel risico voor het leven of fysieke integriteit” en “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling” doet geen afbreuk aan het voorgaande. Immers, het bestaan van de PTSS en de medicamenteuze behandeling werden erkend door de arts-adviseur, en het weze nogmaals herhaald dat de arts-adviseur geenszins duidelijk heeft aangegeven waar hij nu naartoe wil met de bewoordingen van zijn advies.

Het vormt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen op grond van de vaststelling dat de aandoening niet als direct levensbedreigend wordt beschouwd en niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder daarbij in te gaan op de vraag of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

De argumentatie van de verwerende partij in haar nota kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden. De rechtspraak van de RvV waarnaar zij verwijst is *in casu* niet bindend.

2.7. Het derde middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 30 januari 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS